

SARAH PINBOROUGH

triller

PEIDUS PILGU TAGA

Sarah Pinborough
Behind Her Eyes
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, äritoimingud, organisatsioonid, paigad ja sündmused peale nende, mis on ilmselgelt üldteada, on kas autori fantaasia vili või fiktiivsed. Kõik sarnasused tegelike inimestega (elavate või surnutega), sündmuste või paikadega on täiesti juhuslikud.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Katrin Kessler
Korrektor Inna Viires

© Sarah Pinborough Ltd, 2016
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

B09332817
ISBN 978-9949-82-129-7

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kolm inimest suudavad saladust hoida jubul, kui kaks neist on surnud.

Benjamin Franklin

Tashale

*Sõnadest jääb puudu. Saan sind vaid kõige eest tänada ja
joogid teen mina välja.*

ESIMENE OSA

1

ENNE

Näpista end iga tunni aja tagant ja ütle: MA OLEN ÄRKVEL.

Vaata käsi. Loe üle sõrmed.

Vaata kella (või käekella), vii pilk eemale, vaata tagasi.

Ole rahulik ja keskendunud.

Kujuta ette ust.

PÄRAST

Oli peaaegu valge, kui kõik oli viimaks tehtud. Taevalõuend oli halli-
triibuline. Mehe teksapükste küljes olid kuivanud lehed ja sopp ning tema
nõrk keha valutas, samal ajal kui higi niiskes jahedas õhus jahtus. Tehtud
oli midagi, mida ei saanud tagasi võtta. Kohutav, vajalik asi. Lõpp ja algus,
mis olid nüüd igaveseks ühte sõlmitud. Ta ootas, et maailma värvid selle
peegeldamiseks kuidagi muutuksid, kuid maa ja taevas olid endiselt sama-
suguse tuhmi varjundiga ning puudelt ei tulnud vihvärinat. Tuule sosinal
ulgumist. Kauguses ei huilanud sireene. Mets oli lihtsalt mets ja muld
lihtsalt muld. Mees hingas sügavalt välja ja see tunne oli üllatavalt hea.
Puhas. Uus koidik. Uus päev.

Ta kõndis vaikides taamal paistva maja jäänuste poole. Ta ei vaadanud
tagasi.

TÄNANE PÄEV

ADELE

Mu küünealused on endiselt mullased, kui David viimaks koju tuleb. Tunnen, kuidas see sügavalt mu palja liha vastas kipitab. Mu kõht tõmbub kokku ja pigistab välja uue ärevuse, kui välisuks kinni läheb, ja hetkeks me vaatame lihtsalt teineteisele otsa, üks ühel, teine teisel pool meie uue viktoriaanliku maja pikka koridori, täiuslikult poleeritud puidust tee meie vahel, enne kui ta veidi õõtsudes end elutoa poole pöörab. Ma hingan sügavalt sisse ja liitun temaga, võpatades iga oma kontsaklõbina peale põrandalaudadel. Ma ei tohi karta. Pean kõik heaks tegema. *Meie* peame kõik heaks tegema.

„Ma tegin õhtusöögi,“ ütlen ma, püüdes mitte liiga hädalise muljet jätta. „Ainult strooganovi. See võib homseks ka jääda, kui oled juba söönud.“

Ta vaatab minust eemale, põrnitseb meie raamaturiiuleid, mille pakkijad on kastidest võetud raamatutega täitnud. Püüan mitte mõelda sellele, kui kaua ta on ära olnud. Olen klaasikillud ära koristanud, põranda puhataks pühkinud ja küürinud ning aiaga tegelnud. Kõik tõendid varasema raevu kohta on kustutatud. Ma loputasin oma suud pärast iga klaasitait veini, mis ma tema äraolekul jõin, et ta minu juures veini lõhna ei tunneks. Ta ei taha, et ma joon. Ainult klaasi või paar seltskonnas. Mitte kunagi üksinda. Aga täna ei suutnud ma end tagasi hoida.

Isegi kui ma ei ole mulda täielikult küünte alt välja saanud, olen duši all käinud, selga tõmmanud helesinise kleidi ja sama tooni kingad ning end

meikinud. Ei ühtegi jälge pisaratest ja tülitsemisest. Tahan, et me selle kõik minema uhuksime. See on meie värske start. Meie uus algus. Peab olema.

„Mul ei ole kõht tühi.“ Ta pöörab end siis näoga minu poole, näen tema pilgus tumma põlgust ja surun alla ootamatu soovi nutta. Minu meelest on selline tühjus hullem kui tema viha. Kõik, mille ülesehitamiseks olen nii palju vaeva näinud, on tõepoolest koost lagunemas. Ma ei hooli sellest, et ta on jälle purjus. Tahan vaid, et ta armastaks mind nii nagu vanasti. Ta ei pane isegi tähele, kui väga ma olen pingutanud pärast seda, kui ta välja tormas. Kui tegus ma olen olnud. Kuidas ma välja näen. Kuidas ma olen *püüdnud*.

„Ma lähen voodisse,“ ütleb ta. Ta ei vaata mulle silma ja ma tean, et ta mõtleb külalistuba. Kaks päeva pärast meie uut algust ei maga ta minu juures. Tunnen, kuidas praod meie vahel taas kord laienevad. Varsti ei ulata me enam üle nende teineteiseni. Ta kõnnib ettevaatlikult minust mööda ja ma tahan ta käsivart puudutada, kuid kardan liialt, kuidas ta reageerib. Näib, et tekitan temas tülgestust. Või kiirgab temast minu poole tülgestust iseenda vastu.

„Ma armastan sind,“ ütlen vaikselt. Vihkan end selle pärast ning ta ei vasta, vaid ronib tuikudes trepist üles, nagu mind ei olekski seal. Kuulen tema samme kaugenemas ja siis ust sulgumas.

Kui olen hetkeks vaadanud ainitise pilguga kohta, kus teda enam ei ole, ja kuulanud, kuidas mu kokkulapitud süda puruneb, lähen tagasi kööki ja lülitan ahju välja. Ma ei hoiu toitu homseks. See maitseks tänaste mälestuste tõttu hapult. Öhtusöök on rikutud. Meie oleme rikutud. Mõnikord mõtlen, kas ta tahab mu ära tappa ja kõigegea ühele poole saada. Vabaneda koormast. Võib-olla tahab mingi osa minust ka teda ära tappa.

Tunnen kiusatust võtta veel üks klaasitäis keelatud veini, kuid panen sellele vastu. Olen juba niigi nutune ega suuda veel ühe tüliga silmitsi seista. Võib-olla on hommikul meie vahel kõik jälle hästi. Panen uue pudeli asemele ja ta ei saa kunagi teada, et olen joonud.

Vaatan ainitise pilguga aeda, enne kui lõpuks õuetuled kustu panen ja aknal oma peegelpildiga silmitsi seisan. Ma olen kaunis naine. Ma hoolitsen enda eest. Miks ta ei suuda mind endiselt armastada? Miks ei võinud meie elu kujuneda selliseks, nagu olin lootnud, nagu olin tahtnud, pärast kõike seda, mida olen tema heaks teinud? Meil on palju raha. Tal on kar-

jäär, millest ta unistas. Mina olen püüdnud vaid täiuslik abikaasa olla ja talle täiuslikku elu pakkuda. Miks ta ei suuda minevikust lahti lasta?

Luban endal veel paar minutit ennast haletseda, kuni graniidist kapipealset pühin ja poleerin, ning siis hingan sügavalt sisse ja võtan end kokku. Mul on vaja magada. Korralikult magada. Võtan unerohu ja vajun ära. Homme on kõik teisiti. Peab olema. Ma annan talle andeks. Annan alati.

Ma armastan oma abikaasat. Olen armastanud sellest ajast peale, kui teda nägin, ja minu armastus ei kao kunagi. Ma ei loobu sellest. Ei suuda loobuda.

LOUISE

Jätame nimed mainimata, eks? Töökohad. Ärme räägi igavast igapäevaelust. Räägime päris asjadest.

„Sa ütlesid päriselt ka nii?“

„Jah. Noh, ei,“ sõnan ma. „Tema ütles.“

Mu nägu põleb. See kõlas romantiliselt kell pool viis pärastlõunal kaks päeva tagasi esimese lubamatu džinnikokteili taga istudes, aga nüüd oli see nagu midagi odavast traagilise sisuga romantilisest komöödiast. Kolmekümne nelja aastane naine astub baari ja talle ajab magusat juttu unelmate mees, kes osutub tema uueks ülemuseks. Oh issand, ma tahan selle kohutava olukorra pärast surra. Milline segadus.

„*Muidugi* ta ütles nii.“ Sophie naerab ja püüab end kohe vait sundida. „*Ärme räägi igavast igapäevaelust.* Näiteks, no ma ei tea, sellisest pisiasjast, et ma olen abielus.“ Ta näeb mu nägu. „Anna andeks. Ma tean, et see ei ole tegelikult naljakas, aga natuke nagu on ka. Ja ma tean, et sa oled meestega suhtlemises roostes, aga kuidas sa *selle* põhjal aru ei saanud, et ta on abielus? Uue ülemuse osa saad andeks. See on lihtsalt pagana suur ebaõnn.“

„See ei ole *päriselt ka* naljakas,“ ütlen ma, kuid naeratan. „Igatahes, abielumehed on sinu tugev külg, mitte minu.“

„Tõsi.“

Teadsin, et Sophie suudab mu tuju parandada. Me oleme koos naljakad. Me naerame. Ta on ametilt näitlejanna – kuigi me ei aruta kunagi, kuidas ta on viimaste aastate jooksul vaid kaks korda teles laipa mänginud – ning vaatamata armusuhetele on ta terve igaviku olnud abielus ühe muusikaärimehega. Kohtusime rasedate loengus ja kuigi meie elud on

väga erinevad, saime lähedaseks. Möödunud on seitse aastat ja me joomes endiselt koos veini.

„Aga nüüd oled sa nagu mina,“ ütleb ta rõõmsalt silma pilgutades. „Magad abielumehega. Ma tunnen end juba paremini.“

„Ma *ei* maganud temaga. Ja ma ei teadnud, et ta on abielus.“ See viimane ei ole tegelikult tõsi. Öhtu lõpuks oli see mulle üsna selge. Sellest, kuidas ta suudeldes keha nõudlikult minu vastu surus, meie pead džinnist ringi käimas. Kuidas ta oli äkitselt eemale tõmbunud. Süütundest tema pilgus. Vabandusest. *Ma ei saa seda teha*. Kõik märgid olid olemas.

„Hea küll, Lumivalgeke. Ma olen niisama elevil sellest, et sa said pea-aegu kellegagi süngi poetud. Kui kaua viimasest korrast nüüdseks juba möödab on?“

„Ma *tõesti* ei taha sellele mõelda. Minu veel suuremasse masendusse ajamine ei aita mind praeguses täbaras olukorras,“ ütlen ma, enne kui veel veini joon. Vajan järjekordset sigaretti. Adam on kenasti teki all, magab sügavalt ega liiguta end enne hommikusööki ja kooli. Ma võin end vabalt tunda. Ta ei näe halbu unenägusid. Ta ei kõnni unes ringi. Jumal tänatud pisikeste rõõmude eest.

„Ja kõik see on nagunii Michaela süü,“ jätkan ma. „Kui ta oleks meie kohtumise ära jätnud *enne*, kui ma kohale jõudsin, ei oleks kõike seda juhtunud.“

Kuid Sophie jutus on iva. Ma ei olnud kaua aega ühegi mehega isegi flirtinud, rääkimata siis purjufäämisest ja suudlemisest. Tema elu on teistsugune. Ta on alati ümbritsetud uutest ja põnevatest inimestest. Loomingulistest tüüpidest, kes elavad vabamalt, joovad hilisõhtuni ja naudivad teismeliste elu. Elades üksikemana Londonis ja teenides elatist psühhiaatri poole kohaga sekretärina, ei ole mul just tohutult võimalusi ettevaatlikkust kuradile saata ja igal õhtul väljas käia lootuses kellegagi tutvuda, kõige vähem veel härra Öigega, ning Tinderit, Matchi või muid veebilehti ei suuda ma kasutada. Ma olen omapäi olemisega üsna harjunud. Kõige selle mõneks ajaks sinnapaika jätmisega. Kuigi see on tahtmatuks elustiilivalikuks muutumas.

„See tõstab su tuju.“ Ta võtab oma punase velvetjaki rinnataskust välja kanepipläru. „Usu mind, sa pead kõike naljakamaks, kui oleme pilves.“ Ta näeb mu näol tõrksust ja naeratab laialt. „No kuule, Lou. Erilise sündmuse puhul. Sa ületasid iseennast. Panid oma uue abielus ülemusega tatti.